

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 13C/198/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215752
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Lehotský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6712215752.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Jurajom Lehotským v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Súd **n e p r i z n á v a** žalovanému náhradu trov konania.

Súd konanie o návrhu žalobcu zo dňa 16.04.2015 na prerušenie konania **z a s t a v u j e**.

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 16.04.2015 **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 27.09.2012 boli tunajšiemu súdu doručené podania žalobcu zo dňa 21.09.2012 označené ako „Žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ vedené pôvodne pod spisovou značkou 13C/198/2012, 13C/199/2012, 13C/200/2012, 13C/201/2012, 13C/202/2012, 13C/203/2012, 13C/204/2012, 13C/205/2012, 13C/206/2012, 13C/207/2012 a 13C/208/2012, ktorými sa žalobca domáha voči žalovanému náhrady škody vzniknutej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, pretože tento nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Vzhľadom k tomu, že predmetom konania sú obdobné veci a účastníci konania sú v jednotlivých konaniach totožní, súd rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie uznesením zo dňa 14.12.2012 pod číslom konania 13C/198/2012-15 s tým, že uvedené veci sa budú viesť pod spisovou značkou 13C/198/2012. Vo všetkých jedenástich prípadoch žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že Okresný súd Zvolen ako súd exekučný mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti. S tým, že napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dlho po uplynutí zákonnej lehoty. V predmetných exekučných konaniach neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že súd pristúpil k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po tak dlhej dobe. Žalobcovi tak vznikla majetková škoda ako aj nemajetková ujma, ktorú si žalobca v jednotlivých žalobách vyčíslil.

Pokiaľ išlo o vec 13C/198/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 398,30 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 10477/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 398,30 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 27Er/967/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 20.07.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému D. J., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 21606/09 zo dňa 21.01.2010, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 1.392,- Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 1.392,- Eur od 21.06.2009 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 1.392,- Eur od 27.10.2009 do zaplatenia a nahradíť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 09.09.2010.

Okresný súd uznesením č. k. 27Er/967/2010-14 zo dňa 03.01.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.02.2011.

Pokiaľ išlo o vec zapísanú pôvodne pod sp. zn. 13C/199/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 617,74 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 2974/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej

a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 617,74 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 26Er/412/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 18.03.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému E. T., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 18908/09 zo dňa 19.11.2009, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 600,- Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 600,- Eur od 27.06.2009 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 600,- Eur od 10.09.2009 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 28.04.2010.

Okresný súd uznesením č. k. 26Er/412/2010-19 zo dňa 05.01.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie bolo rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17CoE/109/2011-32 zo dňa 31.03.2011 zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/200/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 464,69 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 11599/2011. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 464,69 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolventie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 22Er/747/2011, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 28.06.2011 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému E. R., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 02747/11 zo dňa 29.04.2011, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 492,- Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 492,- Eur od 10.10.2010 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 492,- Eur od 15.02.2011 do zaplataenia a nahraadiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 18.08.2011.

Okresný súd uznesením č. k. 22Er/747/2011-10 zo dňa 19.08.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.03.2012.

Pokiaľ išlo o vec zapísanú pôvodne pod sp. zn. 13C/201/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 348,52 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 4288/2011. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 348,52 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolventie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 27Er/264/2011, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 02.03.2011 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému A. G., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 11781/10 zo dňa 09.12.2010, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o. sumu 1.657,53 Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 1.657,53 Eur od 30.04.2010 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 1.657,53 Eur od 23.09.2010 do zaplatenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 21.03.2011.

Okresný súd uznesením č. k. 27Er/264/2011-10 zo dňa 20.05.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.09.2010.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/202/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 250,78 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 5239/2011. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 250,78 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenencie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 20Er/273/2011, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 05.04.2011 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému E. J.Z., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 14332/10 zo dňa 28.01.2011, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o. sumu 1.405,38 Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 1.405,38 Eur od 03.07.2010 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 1.405,38 Eur od 15.11.2010 do zaplatenia

a nahraďiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 02.05.2011.

Okresný súd uznesením č. k. 20Er/273/2011-11 zo dňa 19.05.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.08.2011.

Pokiaľ išlo o vec zapísanú pôvodne pod sp. zn. 13C/203/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 348,52 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 10717/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 348,52 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 24Er/718/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 21.07.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému D. T., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 23533/09 zo dňa 02.02.2010, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 708,- Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 708,- Eur od 23.09.2009 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 708,- Eur od 07.12.2009 do zaplatenia a nahraďiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 09.09.2010.

Okresný súd uznesením č. k. 24Er/718/2010-9 zo dňa 22.10.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.12.2010.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/204/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 516,32 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 8020/2011. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo

výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 516,32 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčnej povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 24Er/702/2011, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 31.05.2011 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému E. G., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 14333/10 zo dňa 31.03.2011, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 810,23 Eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 810,23 Eur od 05.07.2010 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 810,23 Eur od 23.09.2010 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 05.08.2011.

Okresný súd uznesením č. k. 24Er/702/2011-10 zo dňa 02.11.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.03.2012.

Pokiaľ išlo o vec zapísanú pôvodne pod sp. zn. 13C/205/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 689,66 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 13132/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 689,66 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 27Er/1049/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 10.08.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému I. G.O., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 05199/10 zo dňa 29.06.2010, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 309,- Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 309,- Eur od 25.01.2010 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 309,- Eur od 12.04.2010 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 07.10.2010.

Okresný súd uznesením č. k. 27Er/1049/2010-13 zo dňa 19.05.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.08.2011.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/206/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 791,08 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 4465/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 791,08 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným

súdom nastalo riziko insolvenčie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 26Er/573/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 28.04.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému I. J., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 23585/09 zo dňa 04.02.2010, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 408,- Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 408,- Eur od 23.09.2009 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 408,- Eur od 07.12.2009 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 28.05.2010.

Okresný súd uznesením č. k. 26Er/573/2010-27 zo dňa 16.05.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.07.2011.

Pokiaľ išlo o vec zapísanú pôvodne pod sp. zn. 13C/207/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 580,86 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 9807/2009. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 580,86 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 24Er/777/2009, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 05.10.2009 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému E. R.Á., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho

rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 05115/09 zo dňa 08.07.2009, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 824,97 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 227,04 Eur od 10.01.2009 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 02.11.2009.

Okresný súd uznesením č. k. 24Er/777/2009-14 zo dňa 26.01.2010 exekučné konanie zastavil. Uvedené uznesenie bolo rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17CoE/55/2010-26 zo dňa 30.04.2010 zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Tunajší súd vo veci opätovne rozhodol uznesením č. k. 24Er/777/2009-30 zo dňa 08.11.2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.04.2011.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/208/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1.065,83 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 10772/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.065,83 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenencie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 22Er/943/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 22.07.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému H. P., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 22808/09 zo dňa 20.01.2010, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 996,- Eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 996,- Eur od 15.07.2009 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 996,- Eur od 18.11.2009 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 23.09.2010.

Okresný súd uznesením č. k. 22Er/943/2010-12 zo dňa 06.07.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.03.2012.

Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril písomne podaním zo dňa 20.05.2013. Pokiaľ išlo o uplatnený nárok na náhradu škody, žalovaný poukázal na všeobecné podmienky pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2) vznik škody,
- 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Žalovaný poukazuje na to, že lehota 15 dní na poverenie exekútora neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Žalovaný má navyše za to, že zo samotnej dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, lehota 15 dní sa nevzťahuje na rozhodnutie na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. V zmysle judikatúry Najvyššieho ako aj Ústavného súdu, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu a platnosť rozhodcovskej doložky.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Žalovaný poukazuje na to, že žalobca podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby vo veci, žalovaný má za to, že ide o predčasné uplatnený nárok na súde.

Pokiaľ ide o existenciu prietahov v konaní žalovaný uviedol, že podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (účinnom od 01. 01.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní alebo právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Žalobca nepreukázal, že podal sťažnosť na prietahy v konaní, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, ani existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ani právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z týchto dôvodov má žalovaný za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov.

Vo vzťahu k uplatnenej náhrade materiálnej škody vo výške 125,- Eur žalovaný uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Žalobca ale nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, žalovaný považoval za hypotetické. K tomuto názorovému presvedčeniu žalovaného viedla skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti s ohľadom na pravidelný beh vecí.

Žalobca však neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, pretože nekonkretizoval či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk, a zároveň paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku ani za ušlý majetkový prospech. Žalobca by v každom konkrétnom konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za spomínané vecné všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové.

Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukazovaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje.

Z uvedeného mal súd za to, že žalobca právne relevantným spôsobom nepreukázal ani vznik škody, ani výšku škody.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Je pravdou, že žalobca poukazuje na viacero náleзов Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné priesťahy. Poskytovanie finančnej satisfakcie však nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Nie je preto možné vychádzať z paušálnej sumy 660,- Eur, ktorá by mala byť priznaná za každý rok priesťahov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti prihliadal aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave alebo nie. Pokiaľ však žalobca takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných náleзов Ústavného súdu SR, keď predseda príslušného súdu nemal ani len teoretickú možnosť prípadnú nápravu zjednať. Ďalej treba zdôrazniť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú právne bezvýznamné v predmetnom konaní, pretože náhradu škody a nemajetkovej ujmy si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba (bližšie pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011).

V neposlednom rade nie je možné nespomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s jeho aktivitou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známa notorieta, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval, a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom do 31.05.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí

rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2011 do 17.01.2013, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peňazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

S poukazom na zhora citované zákonné ustanovenia, ako aj vykonané dokazovanie súd žalobu žalobcu vo veci pôvodného žalobného návrhu s pridelenou sp. zn. 13C/198/2012, ale aj vo veci ostatných žalobných návrhov, ktoré boli pôvodne zapísané pod sp. zn. 13C/199/2012, 13C/200/2012, 13C/201/2012, 13C/202/2012, 13C/203/2012, 13C/204/2012, 13C/205/2012, 13C/206/2012, 13C/207/2012 a 13C/208/2012, zamietol ako neodôvodnenú a neopodstatnenú.

V § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má povinnosť predovšetkým pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie.

V súvislosti s výkladom ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR, a to uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 (publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 3/2012 s. 46), uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 230/2011 zo dňa 18.09.2012 (publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 5/2013 s. 35) a uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 105/2011 zo dňa 10. októbra 2012 publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 5/2013 s. 27).

Exekučný súd sa už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie, a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom; nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy.

Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak právomoc rozhodcovského súdu závisí od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom (medziiným aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie), je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva (doložka) môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu určitú vec prejednať a rozhodnúť; pokiaľ je tento právny úkon absolútne neplatný, hľadá sa naň, akoby nikdy nebol uzavretý.

Ak exekučný súd skúma platnosť rozhodcovskej doložky, takýto postup nemožno považovať za posudzovanie vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, ale takýto postup exekučného súdu treba považovať len za realizáciu oprávnenia vyplývajúceho z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Ako súd zistil vykonaným dokazovaním z obsahu predmetných exekučných spisov, vo všetkých prípadoch išlo o výkon rozhodcovských rozsudkov voči subjektom, ktoré mali postavenie spotrebiteľa. Pričom v zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 5 Cdo 230/2011 zo dňa 18.09.2012, v dôsledku toho aj v prípade, že spotrebiteľ ako účastník rozhodcovského konania nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní alebo podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z., je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky); v prípade zistenia, že rozhodcovská zmluva (doložka) nebola (platne) uzavretá, musí exekučný súd konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

Na základe uvedeného je možné vyvodiť, že exekučný súd v predmetných exekučných konaniach tým, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, postupoval v súlade § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a teda nemožno dovodiť, že samotným zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by mal mať za následok vznik práva na náhradu škody voči žalovanému. Nakoľko nebol

naplnený tento zásadný pojmový predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, to malo za následok nedôvodnosť návrhu na začatie konania v celom rozsahu.

Napokon je potrebné uviesť, že rozhodcovské konanie v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. predstavuje fakultatívnu alternatívu k občianskemu súdnemu konaniu, ktorú si na uplatnenie svojich pohľadávok žalobca voči svojim dlžníkom zvolil dobrovoľne, pričom tým nebolo dotknuté jeho právo uplatniť predmetné pohľadávky v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ zvolil ako alternatívu pre uplatnenie svojich pohľadávok rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie, ktoré exekučný súd v rámci prieskumnej právomoci vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyhodnotil ako formálne a materiálne nevykonateľné, tak táto okolnosť nemôže byť na ťarchu žalovaného.

K tvrdeniam žalobcu, že exekučný súd nerozhodol v predmetných exekučných veciach v zákonnej 15 - dňovej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12.2012, v ktorom tento uviedol, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. V danom prípade vo všetkých jedenástich exekučných konaniach súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Súd konštatuje, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súdu až do času vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani v jednom prípade absolútne nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Predmetom nároku, ktorý žalobca v konaní uplatňuje je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, a to na základe zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Predmetná zodpovednosť za škodu je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nedbanlivosti. Pre úspešné uplatnenie nároku je však potrebné kumulatívne preukázať, že došlo k neprávnomu úradnému postupu, ďalej preukázať, že skutočne došlo k vzniku škody, ktorá je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu, a napokon je potrebné preukázať, že medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodu je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku poškodenému, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim t.j. ak by nedošlo k neprávnomu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku majetkovej škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Avšak súd napriek tomu dodáva, že žalobca vznik majetkovej škody, ale aj nemajetkovej ujmy žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom nepreukázal, a táto v celom priebehu konania zostala len v rovine tvrdenia, a teda žalobca ani v uvedenom smere neunesol dôkazné bremeno, ktorého mu z jeho procesného postavenia vyplývalo. Ani to však nič nemení na tom, že ak jeden z predpokladov nevyhnutných pre vznik zodpovednosti za škodu, a to v danom prípade nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený a preukázaný, tak k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom nedošlo.

Súd mal na základe vyššie uvedeného za to, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a preto považoval žalobu za právne neopodstatnenú a neodôvodnenú.

Na základe uvedeného a po vykonaní dokazovania súd zamietol nároky žalobcu vo všetkých jedenástich veciach vedených pôvodne pod spisovými značkami 13C/198/2012, 13C/199/2012, 13C/200/2012, 13C/201/2012, 13C/202/2012, 13C/203/2012, 13C/204/2012, 13C/205/2012, 13C/206/2012,

13C/207/2012 a 13C/208/2012, ktoré boli na základe uznesenia č.k. 13C/198/2012-15 zo dňa 14.12.2012 spojené na spoločné konanie a vedené ďalej pod spisovou značkou 13C/198/2012.

V zmysle zásady úspechu účastníka v konaní podľa § 142 ods. 1 O.s.p. žalovanému náležalo právo na náhradu vzniknutých trov konania. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovaný v prípade úspechu túto nepožadoval.

Žalobca v predmetnom konaní doručil súdu dňa 03.10.2013 žiadosť o prerušenie konania sp. zn. 13C/198/2012 až do právoplatného rozhodnutia Ústavného SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorej predmetom je porušenie jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci.

O uvedenom návrhu na prerušenie konania bolo tunajším súdom rozhodnuté dňa 08.10.2013 tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania bol uznesením č.k. 13C/198/2012-96 zamietnutý. Z dôvodu podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uznesením zo dňa 30.04.2014 č.k. 14Co/995/2013-122 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Opätovne po nariadení pojednávania v danej veci žalobca doručil súdu dňa 16.04.2015 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásad nestrannosti súdu a sudcu zo dňa 16.04.2015, kde navrhol, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 13C/198/2012 prerušil a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Po oboznámení sa s podaním doručeným súdu dňa 03.10.2013 a 16.04.2015 súd konštatuje, že sa jedná o totožné podania z rovnakých dôvodov.

Podľa § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Tak ako vyplýva z ustanovenia § 103 O.s.p. povinnosťou súdu je kedykoľvek v priebehu konania skúmať, či sú splnené procesné podmienky pre konanie vo veci. Medzi procesné podmienky patrí aj podmienka prekážky právoplatnej rozhodnutej veci. Ak súd zistí, že o tej istej veci už bolo právoplatne rozhodnuté, konanie z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci zastaví (§ 104 ods. 1, veta prvá O.s.p.). O prekážku veci rozsúdenej ide v prípade ak už o takejto veci bolo zo strany súdu raz rozhodované. To znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo nemožno rozhodovať opäť. Teória procesného práva vymedzuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci dvomi kritériami a to totožnosťou osôb, t.j. účastníkov konania a totožnosťou predmetu konania. V danej veci sú splnené obe kritériá a to totožnosť účastníkov konania, ako aj totožnosť predmetu konania, a to žiadosť o prerušenie konania z tých istých dôvodov, o ktorých už raz súd rozhodol. Vzhľadom k tomu, že bol súd toho názoru, že sa jedná o prekážku veci rozsúdenej a s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky konania, a konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 16.04.2015 práve s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia zastavil.

Dňa 16.04.2015 žalobca súdu doručil návrh na prerušenie konania zo dňa 16.04.2015, ktorý odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. V uvedenom konaní vystupujú na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 07.10.2013 v súlade s § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia

Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom ide o nasledovné otázky:

1. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?

2. V prípade ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?

3. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?

4. Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok má podľa žalobcu pre ďalší priebeh konania a rozhodnutie v konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 13C/198/2012 zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydávaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Na základe uvedených dôvodov navrhol žalobca konanie sp. zn. 13C/198/2012 prerušiť v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p..

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa názoru tunajšieho súdu v konaní, ktoré je vedené Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu v konaní vo veci samej. A to, ani pokiaľ ide o dotknuté vnútroštátne konanie vedené Okresným súdom Prešov, ktorého predmet, ale aj okruh účastníkov je odlišný od konania vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 13C/198/2012. Rovnako podľa názoru súdu ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré mali byť podľa tvrdenia žalobcu v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov Súdnemu dvoru položené nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu vo veci samej.

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 ZFEÚ. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu unijného práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka unijného práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad unijného práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda, musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcej konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku hypotetickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanom spore. Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdnym dvorom pri výklade práva EÚ. Konanie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je založené na delbe úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom. Je vecou len vnútroštátneho súdu, pred ktorým začal spor, a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke pre vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdnemu dvoru (porov. napr. nález ÚS SR č.k. II. ÚS 163/2010-70 zo dňa 18.04.2012).

Nakoľko v konaní sp. zn. 13C/198/2012 pre rozhodnutie súdu vo veci samej nevystala potreba aplikácie unijného práva, v dôsledku toho nemohla v predmetnom konaní nastať ani potreba výkladu unijného práva. Z uvedeného dôvodu tunajší súd nemal dôvod položiť Súdnu dvoru prejudiciálne otázky ohľadom výkladu unijného práva, a z rovnakého dôvodu nemá ani dôvod na prerušenie konania na základe toho, že pred Súdnym dvorom podľa tvrdenia žalobcu prebieha konanie o prejudiciálnych otázkach, odpoveď na ktoré podá Súdny dvor pre účely rozhodnutia v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Na základe uvedeného, súd návrh žalobcu zo dňa 16.04.2015, ktorým žiadal konanie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. prerušiť, ako v plnom rozsahu nedôvodný zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 práv veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.
 1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
 3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
 4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
 6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
 7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
 8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
 9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
 10. bol odvolacím súdom schválený zmier,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.
 1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
 2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
 3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
 4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa,

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).